

zessence ensemble

Το σύνολο *Zessence Ensemble* έχει παρουσιάσει έντονη και ποικίλη καλλιτεχνική δραστηριότητα στις αίθουσες της πόλης και σε φεστιβάλ εκτός αυτής. Έχει εμφανιστεί στο Sani Classics, στο Κ.Ο.Θ. Underground, στην Αίθουσα της Κ.Ο.Θ. «Σόλων Μιχαηλίδης», το Βαφοπούλειο και αλλού, ενώ στο ρεπερτόριό του περιλαμβάνονται τα σημαντικότερα έργα για φλάουτο, τσέλο και πιάνο από τη μπαρόκ μέχρι τη σύγχρονη εποχή.

Ο **Νικολός Δημόπουλος** είναι Κορυφαίος Α΄ στα φλάουτα της Κ.Ο.Θ. από το 1997. Έχει εμφανιστεί ως σολίστ με την Κ.Ο.Θ., τη ΣΟΔΘ, την Κρατική Ορχήστρα Κύπρου κ.ά. Είναι ένθερμος υποστηρικτής της νέας μουσικής, έχει ερμηνεύσει έργα σε πρώτη εκτέλεση και έχει ηχογραφήσει για την Ένωση Ελλήνων Συνθετών έργα για φλάουτο.

Ο **Δημήτρης Αλεξάνδρου** είναι μέλος της ομάδας των βιολοντσέλων της Κ.Ο.Θ. από το 2001. Ως σολίστ έχει εμφανιστεί με σύνολα μουσικής δωματίου σε Ελλάδα, Γερμανία, Αγγλία, Φινλανδία, Η.Π.Α., Λίβανο, Αίγυπτο, Ουρουγουάη, Αργεντινή, Γουατεμάλα. Διδάσκει βιολοντσέλο και Μουσική Δωματίου στο Μουσικό Κολλέγιο Θεσσαλονίκης.

Η **Ιωάννα Πολυζωίδου** διδάσκει πιάνο στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης. Έχει εμφανιστεί σε ρεσιτάλ και συναυλίες μουσικής δωματίου, ενώ μεταξύ άλλων έχει συμμετάσχει στο αφιέρωμα για τα 100 χρόνια από τον θάνατο του Μπραμς στο Βαφοπούλειο Πνευματικό Κέντρο και έχει ερμηνεύσει έργα Σαμαρά και Λατιδάκη.

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ ΠΡΩΪΝΑ

FAST FORWARD

5.4.2015

ΑΙΘΟΥΣΑ Κ.Ο.Θ. «ΣΟΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ»

ZESSENCE ENSEMBLE

ΤΣΕΛΟ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΠΙΑΝΟ: ΙΩΑΝΝΑ ΠΟΛΥΖΩΙΔΟΥ

ΦΛΑΟΥΤΟ: ΝΙΚΟΛΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΓΑ:
Haydn, Debussy, Ravel, Crumb

ΧΟΡΗΓΟΣ

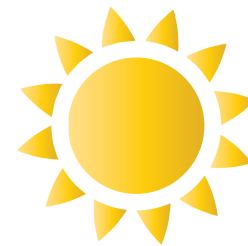

ΧΟΡΗΓΟΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Joseph Haydn (1732-1809)
Τρίο για φλάουτο σε Ρε Μείζονα,
Hob XV:16

I. Allegro II. Andantino più tosto Allegretto III. Vivace Assai

Το *Τρίο σε Ρε μείζονα*, είναι ένα υπέροχο έργο του πατέρα της συμφωνικής μουσικής Τζόζεφ Χάυντν, γραμμένο το 1790. Η πρεμιέρα του δόθηκε τον Ιούνιο του ίδιου έτους στο παλάτι των Εστερχάζυ, λίγο πριν ο θάνατος του πρίγκιπα Νικολάου σημαίνει την, μετά από 30 συναπτά έτη, αποδέσμευση του κορυφαίου συνθέτη από τις υπηρεσίες της αυτοκρατορικής αυλής. Με την πάροδο των χρόνων επικράτησε η ονομασία *Τρίο για φλάουτο σε Ρε μείζονα*, λόγω του κεντρικού ρόλου του συγκεκριμένου οργάνου στο έργο αυτό. Σε αντίθεση με τα περισσότερα έργα μουσικής δωματίου του Χάυντν όπου κυριαρχούν τα πλήκτρα, εδώ το φλάουτο έχει ισότιμο ρόλο με το πιάνο. Το έργο τηρεί την κλασική μορφή σονάτας, ενώ χαρακτηρίζεται από ποικιλοχρωμία, λυρισμό και σπινθηροβόλο πνεύμα που εκπλήσσει συνεχώς τον ακροατή, βασικό χαρακτηριστικό άλλωστε του συνθέτη, που δημιουργεί έτσι ένα αποτέλεσμα άκρως γοητευτικό. Είναι άγνωστος ο λόγος που ο Χάυντν επέλεξε στα Τρίο του αρ. 15-17 το φλάουτο αντί της πλέον προφανούς επιλογής του βιολιού. Πιθανότατα το έκανε εξαιτίας της γνωστής προτίμησής της αγγλικής αριστοκρατίας για το συγκεκριμένο όργανο, προετοιμάζοντας έτσι το έδαφος για την επικείμενη περιοδεία του στην Γηραιά Αλβίωνα. Το έργο ολοκληρώνεται με ένα δεξιοτεχνικό και πνευματώδες φινάλε, που αποτελεί πρόκληση για τους ερμηνευτές.

Claude Debussy (1862-1918)
Πελλέας και Μελισσάνθη
(ενορχ. Ανρί Μουτόν)

Ο κορυφαίος ιμπρεσιονιστής Κλωντ Ντεμπισί έγραψε το 1902 τη πλούσια σε συμβολισμούς όπερα *Πελλέας και Μελισσάνθη*, που κατέχει εξέχουσα θέση στην εργογραφία του. Η υπόθεση βασίζεται στον πασίγνωστο μύθο του Μωρίς Μαίτερλινκ και πραγματεύεται τον αγνό, όμως τραγικό έρωτα του Πελλέα για την αινιγματική και μάλλον κακομαθημένη Μελισσάνθη, σύζυγο του ετεροθαλή αδερφού του. Ο προδομένος άρχοντας Γκολώ σκοτώνει οργισμένος τον Πελλέα και η Μελισσάνθη ξεψυχά, μόλις γεννάει την κόρη του συζύγου της. Το έργο χαρακτηρίστηκε ως το γαλλικό ισοδύναμο του βαγκνερικού «Τριστάνος και Ιζόλδη» και φυσική μετεξέλιξή του. Ο Ντεμπισί θέλησε να δώσει τον πρώτο ρόλο στη μουσική κι ονειρεύτηκε μία όπερα στην οποία φαινομενικά δεν θα συνέβαιναν πολλά επί σκηνής, αλλά θα υπήρχαν σαφείς υπαινιγμοί σε όλη τη διάρκεια. Θέλησε με αυτό τον τρόπο να κινήσει με τις νότες τη δύναμη της φαντασίας και να δώσει στα σκηνικά (δάσος, κάστρο, πηγάδι, σπηλιά κτλ) έναν εξίσου σημαντικό ρόλο με τα πρόσωπα. Ο Ανρί Μουτόν επεξεργάστηκε τις χαρακτηριστικότερες μελωδίες της όπερας σε μία διασκευή για τρίο, που μεταδίδει όλη την ευαισθησία, την τρυφερότητα, το πάθος, αλλά και το πηγαίο χιούμορ αυτού του αριστουργήματος.

Maurice Ravel (1875-1937)
Ισπανική Ώρα (ενορχ. Ανρί Μουτόν)

Ο Ραβέλ υπήρξε ένας πρωτοπόρος συνθέτης με ένα εντελώς προσωπικό στυλ που έδινε μεγάλη σημασία στην αρχική ιδέα ενός έργου και κατόπιν αφιέρωνε πολύ χρόνο και κόπο στην ολοκλήρωσή του επιδιώκοντας τη μορφολογική τελειότητα. Σε

πολλά έργα του από το 1907 και μετά, χρησιμοποιεί πολύχρωμα στοιχεία της λαϊκής ισπανικής μουσικής, τιμώντας τη βασκική καταγωγή του, χωρίς ταυτόχρονα να απαρνείται τη γαλλική φινέτσα που τον χαρακτήριζε. Το έργο του *Ισπανική Ώρα* είναι μία μονόπρακτη μουσική κωμωδία του 1911 (επίσημη πρεμιέρα), η οποία βασίστηκε στην έννοια του χρόνου, που τον συνδέει με έναν πρωτότυπο και έξυπνο τρόπο με τον απαγορευμένο έρωτα, τον οποίο επεξεργάζεται χωρίς τα περίπλοκα συναισθήματα των Συμβολιστών της εποχής του στα σεξουαλικά ζητήματα, αλλά με χιούμορ και εύστοχα σχόλια. Το έργο ξεκινά με μία μίμηση των ήχων διαφόρων ρολογιών. Ο υρολογιοποιός Τορκεμάντα οφείλει να τελειώσει τις δουλειές του μέσα σε ένα ορισμένο διάστημα, την ώρα που η άπιστη σύζυγός του μπλέκει σε μια σειρά ερωτικών υποθέσεων. Ο χρόνος κυλά γρήγορα στα μουσικά ραντεβού των εραστών και είναι ατελείωτος για αυτούς που έχουν κρυφτεί μέσα τους. Τόσο η μουσική του Ραβέλ, όσο και το λιμπρέτο του Φρανκ Νοαίν, επιχειρούν να συνδέσουν τη μηχανική λειτουργία των ρολογιών με την ερωτική πράξη. Η διασκευή του Ανρί Μουτόν περικλείει όλη τη δροσιά της αρχικής σύνθεσης και μας μεταφέρει τη φαιδρότητα των περιπετειών των ηρώων της υπόθεσης.

George Crumb (1929)
Vox Balaenae

I. Vocalise II. Sea Theme III. Archeozoic IV. Proterozoic V. Paleozoic VI. Mesozoic VII. Cenozoic VIII. Sea-Nocturne

Ο Τζωρτζ Κραμπ είναι ένας σύγχρονος Αμερικανός συνθέτης της avant-garde μουσικής, που χαρακτηρίζεται για την εξερεύνηση ασυνήθιστων ηχοχρωμάτων και τη χρήση εναλλακτικών μορφών συμβολισμού στα έργα του. Η αντισυμβατική

‘extended technique’ στη μουσική χρησιμοποιείται για να παράξει κάθε είδους ήχο από τα μουσικά όργανα και ο Κραμπ είναι σίγουρα ένας από τους κυριότερους εκφραστές της παγκοσμίας τις τελευταίες δεκαετίες. Βραβευμένος με Πούλιτζερ μουσικής και Γκράμι, διήνυσε μία μεγάλη πορεία στην καριέρα του, ξεκινώντας ως ένας ταλαντούχος νεοκλασικός συνθέτης, αρκετά συντηρητικός σε σχέση με τη στροφή του προς την πρωτοπορία και τον πειραματισμό από τη δεκαετία του 70 και έπειτα. Η *Φωνή της Φάλαινας* είναι ένα έργο του Κραμπ από το 1971 και αποτελεί ένα εξαιρετικό δείγμα αυτής της ριζοσπαστικής στροφής στη μουσική δημιουργία του, που υποδηλώνει την αναζήτηση πιο εκλεπτυσμένων και αποξενωμένων ακρατών, από όσους είχε πλησιάσει η μουσική έως τότε. Η κάθε συναυλία του είναι μια τελετουργία, όπου τα πάντα έχουν σημασία: το πρώτο μέρος συμβολίζει την αρχή του χρόνου, τα επόμενα έξι αναφέρονται σε γεωλογικές περιόδους και το τελευταίο μέρος συμβολίζει το τέλος του χρόνου. Ο Κραμπ εμπνεύστηκε το έργο από ηχογράφηση ενός επιστήμονα του περιήφουμου ‘τραγουδιού της φάλαινας’, των ήχων επικοινωνίας δηλαδή των εκπληκτικών αυτών πλασμάτων, οι οποίοι είναι τόσο πολύπλοκοι όσο και η ανθρώπινη ομιλία.

Κείμενα: Νίκος Κυριακού

